

ผู้หญิงช็อกกาย

บทที่ 2

ฟ้ารุ่งครางเสียงสะท้อน “เธอพูดว่าอะไรนะ พี่ณาทได้ยินหรือเปล่าคะ เธอเรียกชื่อเราหรือ”

กณาทเองก็ตกตะลึง

แม่สาวกลับวางศีรษะราบหลังตาลง แม้ทุกคนรู้สึกอึดจรรยาใจที่เธอกลับมามีชีวิต แต่ก็ไม่มีใครรู้ว่าเธอพูดกับใครว่าอะไร นอกจากฟ้ารุ่งและกณาทที่ได้สบตากับเธอตรงๆ และเหมือนจะได้ยินเสียงเธอเอ่ยชื่อของตนอย่างชัดเจน

กณาทก้าวเดินเข้าไปหาทันทีและฟ้ารุ่งก็ก้าวตาม เจ้าหน้าที่รีบกันเขาไว้ “อย่าเข้ามาครับ คุณเป็นญาติหรือเปล่า”

กณาทมองอีกฝ่ายดูๆ “ผมเป็นคนพาเธอขึ้นจากน้ำและให้การปฐมพยาบาล เมื่อครู่ก่อนนี้เธอนิ่งสนิทแล้วจู่ๆ ก็รู้สึกตัว ผมแค่อยากดูให้แน่ใจว่าเธอฟื้นแล้วจริงๆ”

คนอื่นๆ แสดงท่าทีรับรอง ทั้งสีหน้าท่าทีมีอำนาจดุดันจริงจังทำให้ผู้ที่กีดกันต้องขยับถอยให้ทาง หันไปพูดกับหนุ่มสาวที่อ้างว่าเป็นพี่ชายและพี่สาวซึ่งแทนที่จะยินดีกลับวางสีหน้าไม่สนิทพูดจกกันอยู่อย่างงุนงงวุ่นวายใจ ทั้งคู่ยอมรับว่าชายหนุ่มเป็นผู้ที่พาพวกเขาทั้งสามคนขึ้นจากน้ำ

กณาท งอเข่าลงนั่งข้างๆ หญิงสาว ใบหน้าด้านนาเกลียดน่าซังปรากฏให้เห็นอย่างชัดเชน ฟ้ารุ่งมองอย่างเวทนาขณะที่ยกมือถาม

“เธอคือใคร ทำไมถึงรู้จักเรา”

เธอมองเขา ดวงตาคู่สวยส่งประกายอ่อน ทอบว่า

“เทพบอก”

“เทพไหน”

“เทพภูริ”

ขณะที่ฟ้ารุ่งเบิกตากว้างส่งเสียงอุทานเบาๆ อย่างตกใจ สีหน้าของกณาทก็เครียดขมขื่นเคืองขึ้นทันที

“เทพอยู่ที่ไหนกัน บอกเมื่อไร ทำไมจะบอกได้”

“บอกได้ซี” เธอยืนยัน

ชายหนุ่มขยับจะถอยหนี “เรื่องเหลวไหล ไปกันเถอะฟ้า”

มือบางๆ ของร่างที่นอนอยู่จับข้อมือเขา ชายหนุ่มรู้สึกถึงพลังของมือเย็นๆ นั้น

“ทหารใหญ่” เสียงเธอแผ่วแต่เข้มแข็งและทำให้เขาสะท้อนเยือกครั้งนี้ดวงตาของเธอกลับส่งประกายขึ้น

“อย่าทึงเธอ... อย่าทึงผู้หญิงคนนี่”

“อย่าทึงใคร ผมไม่ทึงฟ้าอยู่แล้ว”

“อย่าทึงกาย เธอช็อกกาย...”

กณาทยังทำอะไรไม่ถูก มือนั้นก็กลับอ่อนแรงปล่อยข้อมือเขา หญิงสาวหลับตาลง พอดีกับที่เจ้าหน้าที่นำเครื่องช่วยหายใจเข้ามาติดเข้ากับจมูกและปากเล็กๆ ที่ได้รับสวยงาม ร่างบางๆ ถูกห้อมล้อมด้วยเจ้าหน้าที่ซึ่งร้องบอกให้เขาถอยห่าง กณาทซึ่งกำลังครุ่นคิดงงๆ จึงต้องพาฟ้ารุ่งกลับไปทีรถ.....

ฟ้ารุ่งถามอย่างห้วนไหว

“เราจะทำยังไงกันดีคะ พี่ณาท ตามไปที่โรงพยาบาลหรือ”

ชายหนุ่มไม่ชอบสิ่งที่ได้ยินจากแม่สาวที่เพิ่งฟื้นจากความตาย ทั้งไม่สบายใจกับสีหน้าที่ของหนุ่มสาวที่อ้างว่าเป็นพี่ชายพี่สาวซึ่งเกาะกันราวกับคนรัก พูดกันพลางมองเขาด้วยสีหน้าที่แสดงถึงความไม่เป็นมิตร ไม่มีคำขบใจแม้แต่คำเดียว

“กลับบ้านกันเถอะ หหมดเรื่องของเราแล้ว”

“จะหหมดเรื่องของเราได้ยังไง ก็เธอพูดว่า.....”

“เธออาจได้อ่านเรื่องราวของเราจากที่ไหนมาก่อน” กณาทพูดแทรกทันที ก่อนจะพูดต่อด้วยการคาดคะเน

“เมื่อภูริเสียชีวิต วิศวกรรมของเขาเป็นข่าวที่คนทั่วไปสนใจอยู่นาน และมูลนิธิภูริพัฒนาที่ฟ้าก่อตั้งให้คุณอรอุลก็เป็นทีรู้จักกว้างขวาง เด็กคนนี้อาจเป็นหนึ่งในบรรดาเด็กนักเรียนนักศึกษาที่เข้ามาตอบปัญหาหรือประกวดเรียงความต่างๆ แล้วได้อ่านเรื่องราวของพวกเราที่อยู่ในเว็บไซต์ก็ได้ หรือไม่อย่างนั้นในห้องสมุดของมูลนิธิก็มีแฟ้มเรื่องและภาพวางไว้ให้อ่านมากมาย อะไรๆ ก็เป็นไปได้ทั้งนั้น”

ฟ้ารุ่งนิ่งฟัง กณาทพูดมีเหตุผล

แม้ว่าจะยังมีความรู้สึกติดค้าง เธอก็ยอมให้กณาท พาขึ้นรถขับตรงกลับบ้าน กณาทขับรถเงียบๆ แต่ก็มีควมตึงเครียดอยู่บนใบหน้า ฟ้ารุ่งยังคิดไม่วาย พูดว่า

“ผู้หญิงคนนั้นหัวใจหยุดเต้นไปตั้งนานแล้วไม่ใช่หรือคะ ทำไมจู่ๆ เธอก็ลืมตาขึ้นมาแล้วพูดออกมาเป็นเรื่องเป็นราว สายตาและความจำของคนทีเพิ่งฟื้นจากหัวใจหยุดเต้นจะดีขนาดนี้เทียวหรือคะ”

“มันอาจเป็นผลของเคมีในร่างกายที่ไปกระตุ้นการทำงานของประสาทหรืออะไรสักอย่าง เรื่องแปลกๆ ที่เราไม่เข้าใจยังมีอีกเยอะ ฟ้าอย่าเอามาใส่ใจเลยดีกว่า”

ชายหนุ่มตัดบทดี้อๆ

บ้านใหม่ของฟ้ารุ่งอยู่ในบริเวณเดียวกันกับบ้านน้อยชั้นเดียวหลังเดิม เธอได้ซื้อที่ดินติดกัน ปลูกตึกสวขนาดสามชั้นหลังใหญ่ขึ้นคู่เคียง เพื่อที่จะสามารถรองรับการขยายของครอบครัวในอนาคต และมีที่ทางให้พี่สาวพาหลานๆ มาพักอาศัยอยู่ด้วยในบางโอกาส ครั้งนี้ราตรีก็พาลูกๆ มาพักอยู่ด้วย เพื่อช่วยดูแลลูกชายอายุใกล้สามปีที่กำลังซุกซน ในขณะที่พ่อแม่มีธุระสำคัญที่จะต้องเดินทางไปสะสางเรื่องงานที่ต่างจังหวัด บ้านหลังใหญ่สะอาดสะอ้านสบาย มีสาวใช้หลายคน คนสวน และคนขับรถ ห้องขนาดใหญ่อีกห้องหนึ่งจัดวางเครื่องเล่นและของเล่นสำหรับเด็กๆ โดยเฉพาะ

บ้านเงียบ กณาทเปิดประตูรั้วด้วยเครื่องบังคับจากภายในรถ ฟ้ารุ่งเดินลงไปใช้กุญแจเปิดประตูหน้าบ้านขณะที่สองสาวใช้ถือตะกร้าเครื่องดื่มและของว่างเดินจูงมือไปที่เรือนหลังเล็กทางด้านหลัง

ห้องที่ราตรีอาศัยนอนตั้งเตียงใหญ่คู่กัน ราตรีนอนกอดน้องชายอยู่บนเตียงหนึ่ง เด็กชายเอกและเด็กหญิงเอมนอนอยู่บนอีกเตียงหนึ่ง ฟ้ารุ่งแง้มประตูดู เห็นหลับสนิทอยู่ทุกคนจึงปิดแล้วก้าวเข้าห้องนอนซึ่งอยู่ตรงกันข้าม

“ฟ้าจะอาบน้ำอุ่นไหม พี่จะผสมน้ำให้”

“ไม่เป็นไรคะ ฟ้าทำเองได้ พี่ณาทไปอาบน้ำนอนเถอะคะ”

“พี่จะเตรียมงานอีกหน่อย พรุ่งนี้มีประชุม” เขาพูดขำๆ แล้วเสียวจากไป

ฟ้ารุ่งถอดเสื้อสวมเสื้อคลุมแพรไว้ ใช้ครีมล้างเครื่องสำอางบางๆ บนใบหน้าพาลางมองจากหน้าต่างห้องนอน อีกครู่หนึ่งก็เห็นร่างสูงบึกบึนเดินไปเปิดประตูก้าวเข้าไปในบ้านหลังน้อย แล้วแสงไฟก็สว่างขึ้น

กณาทยังใช้บ้านหลังเดิมเป็นที่พักผ่อนและทำงาน เหมือนเขาก็ต้องการโลกส่วนตัวของเขาขณะที่เธอก็ต้องการโลกส่วนตัวของเธอ บ่อยๆ ที่เขานอนหลับอยู่ที่นั่นจนค่อนข้างจะมานอนข้างเธอ และก็มีบ่อยๆ ที่เขาอาศัยหลับนอนที่นั่นตลอดทั้งคืนโดยอ้างว่าทำงานบ้าง และไม่ยอมให้เสียงกรนรบกวนเธอบ้าง

ฟ้ารุ่งรู้สึกอ้างว้างและน้อยใจบ่อยๆ แม้จะรู้ว่าอารมณ์เธอมาก่อนไหวขึ้นลงอย่างไรเหตุผล ยากที่กณาทจะคาดเดาเอาใจได้ถูกก็ตาม เธอชดเชยความรู้สึกอ้างว้างโดยนอนกอดลูกชายไว้ บางทีก็ค้นภาพของภูริในกรอบเล็กที่เธอซ่อนไว้ในลิ้นชักชั้นมานอนมองจนหลับไป

เธอไม่รู้ว่าการที่กณาทเข้ามาเห็นเธอนอนโดยมีรูปของภูริวางอยู่ข้างๆ ทำให้เขาถอยกลับด้วยความรู้สึกที่รำวราน

ไม่เคยมีเสื้อผ้าข้าวของของกณาทอยู่ในห้องนอนของเธอไม่ว่าเมื่อก่อนนี้หรือว่าเมื่อไรก็ตาม แม้เขาจะย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านหลังใหญ่ซึ่งเพิ่งสร้างเสร็จไม่นานนี้ด้วยการควบคุมงานก่อสร้างเอง แต่ก็ใช้ห้องเล็กข้างๆ เป็นที่วางของใช้ส่วนตัว

ดังนั้นเมื่อพบกันที่ห้องข้างล่างในเวลาเช้า ทั้งคู่จึงมักจะแต่งตัวเสร็จเรียบร้อยพร้อมที่จะแยกกันไปทำงานโดยที่ฟ้ารุ่งมีคนขับรถ หรือไม่เช่นนั้น ไม่เขาวนก็มณฑิราจะขับรถมารับ

กณาทแต่งเครื่องแบบนายทหาร มองฟ้ารุ่งอย่างหวังใย

“วันนี้ฟ้าจะไปทำงานหรือ น่าจะพักให้มากๆ ก่อนนะ”

“ฟ้าจะเข้าที่ทำงานครู่เดียวแล้วก็จะเลยไปหาหมอดตามนัดคะ...”

เธอรีบพูดต่อว่า “ฟ้าจะไปกับมณ พี่ณาทไม่ต้องเป็นห่วงคะ”

กณาทคิดว่านี่เป็นข้อดีที่มีมณฑิราอยู่ใกล้ๆ ฟ้ารุ่งค่อนข้างเงียบเก็บตัวมาแต่ไหนแต่ไรจึงไม่ค่อยมีเพื่อนขณะที่มณฑิราสดใสขำพูดคุยเป็นการดีที่ฟ้ารุ่งเรียกหามณฑิราแทนที่จะเป็นคนอื่นเช่นเชาว์น

ดร.เชาว์ นมีงานสอนหนังสือในมหาวิทยาลัย แต่ก็มาช่วยทำงานได้เป็นบางเวลา วันเวลาที่เชาว์นมาทำงานจึงเป็นช่วงเวลาสำคัญที่ฟ้ารุ่งจะต้องอยู่ในที่ทำงานด้วย เช้านั้นมีการประชุมของผู้บริหารโดยอุทัย ผู้จัดการทั่วไปนั่งอยู่ด้วย ต่างคนต่างผลัดกันสรุปเรื่องราวในความรับผิดชอบ ตอนหนึ่งฟ้ารุ่งพูดว่า

“โรงงานที่สุพรรณฯ ยังไม่เรียบร้อยเลยคะ ครั้งนี้พวกเขาคงกลัวพี่ณาทก็เลยรีบปากจะทำตามข้อตกลงที่สรุปกันขึ้นใหม่ แต่ว่าคงอีกไม่นานก็ต้องชวนกันสร้างปัญหาอีกแน่ๆ เลยคะ”

อุทัย เชาว์นและมณฑิราซักถาม เสนอข้อคิดเห็นอยู่อีกครู่หนึ่ง

ฟ้ารุ่งสรุปว่า “ถ้าจำเป็นก็คงต้องยอมแพ้ย่อมขายโรงงานให้คนอื่นไปถูกๆ แล้วเราขอซื้อของจากเขาในราคาพิเศษ หรือไม่ก็ต้องหาซื้อจากแหล่งอื่นละคะ”

เชาว์นแย้งว่า “เรื่องนี้ต้องคิดให้ดีๆ ก่อน เพราะจะมีปัญหาใหญ่ตามมา ของจากโรงงานนี้เป็นชีพพลายสำคัญของเราทีเดียวนะ”

จบเรื่องงาน ผู้จัดการสูงวัยก็ขอตัวออกจากห้อง ฟ้ารุ่งจึงพูดเรื่องที่ค้างคาใจกับเพื่อนทั้งสอง

“ตอนที่ขับรถกลับมามีเรื่องแปลกคะ มีรถตกคลอง พี่ณาทช่วยขึ้นมาสองคนก่อน แต่คนที่สามติดอยู่ในรถที่ได้นำนานมากจนหัวใจหยุดเต้น ทำซีพีอาร์อยู่นานก็ไม่ฟื้น จนรถกู้ภัยมาเธอก็ลืมตาขึ้นและเรียกชื่อเราอย่างชัดเจน”

“ฮะ จะเป็นไปได้ยังไง ฟ้าตาผาดผูดไปหรือเปล่า”

“ไม่ผาดคะ พี่ณาทเข้าไปถามว่าทำไมไม่รู้ชื่อเรา เธอพูดว่า...”

สีหน้าหญิงสาวห้วนไหว “พูดว่าเทพภูริบอกเธอ...”

มณฑิราอุทาน ฮ่า! ส่วนเขานซ์ขมวดคิ้ว ถามว่า “รู้จักกันมาก่อนหรือเปล่า”

“ฟ้าไม่รู้จักพวกเขาหรอกค่ะ แต่พี่ณาทบอกว่าผู้หญิงคนนั้น อารู้เรื่องของเราจากสื่อต่างๆ รวมทั้งจากเว็บไซต์ของมูลนิธิเราด้วย พี่ณาทพูดถึงเคมีกับระบบประสาทที่อาจทำให้เกิดปฏิกิริยาแปลกๆ ขึ้น”

“เป็นพวกสืบแปดมงกุฎหรือเปล่า” มณฑิราคาดเดา

เขานซ์ถามว่า “นอกจากเรียกชื่อแล้วเธอพูดอะไรอีกไหม”

“เธอบอกว่าอย่าทิ้งเธอค่ะ”

“เห็นไหม..!” เพื่อนทั้งสองพูดขึ้นพร้อมกัน

เขานซ์พูดว่า “พี่ณาทพูดถูกแล้วละ ปลอยผ่านไปเถอะ อย่าไปสนใจเลย”

มณฑิราพูดว่า “พี่ณาทก็ชอบทำตัวเป็นพระเอกเสียจริง มันเรื่องอะไรถึงกระโดดลงน้ำไปแบบนั้น เขาอยากจะทำอะไรสักอย่างไหนกนาหาไม่หวังหรือว่าถ้าตัวเองเป็นอะไรไปละก็ใครจะดูแลฟ้ากับลูก”

ฟ้ารุ่งนั่งคิด ขณะที่เกิดเรื่องเธอก็ภาวนาขอให้ทุกคนปลอดภัย แต่ครั้นมณฑิราพูดสะกิด เธอก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกคล้อยตาม

กณาทหวังใยคนอื่นมากกว่าเธอหรือ

“หวังว่าพี่ณาทไม่พาเรื่องเดือดร้อนมาให้ฟ้านะ”

“คงไม่หรอกนะ มณ พี่ณาทเป็นคนห้ามไม่ให้ฟ้าสนใจเอง”

เขานซ์พูดว่า “อย่างนั้นก็ดีแล้ว ฟ้าเลิกนึกถึงเถอะ มีเรื่องปวดหัวมากพออยู่แล้ว”

ฟ้ารุ่งไม่รู้ว่ กณาท อดครุ่นคิดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ได้ ภาพและสัมผัสของ ผู้หญิงคนนั้นติดอยู่ในใจของเขา แม้เมื่อนอนหลับ เขาก็ยังฝันเห็นเธอ ใบหน้าครึ่งหนึ่งงดงาม อีกครึ่งหนึ่งน่าพรันพรึง ประกายตาประเดี๋ยวอ่อนแสง ประเดี๋ยวาววาบ และมีมือเล็กๆ ที่ยึดข้อมือเขาอยู่ชั่วขณะก็คล้ายมีพลังประหลาด

“ทหารใหญ่... อย่าทิ้งเธอ... เธอชื่อกาย.....”

น้ำเสียงเธอไม่ดังแต่ก็ทรงพลัง แล้วอีกวบหนึ่งเธอก็ไ้เร็ววแรง ปลอยมือ หลับตาลงเฉยๆ

ชายหนุ่มตัดสินใจโทรศัพท์ติดต่อต้นสังกัดของรถกู้ชีพ ถามว่า พาหญิงสาวที่จมน้ำไปส่งที่โรงพยาบาลไหน แล้วพอเสร็จงานก็ขับรถตามไปดู

มีคนจำนวนหนึ่งกระจายกันอยู่ที่กลุ่มเก้าอี้หน้าห้องผู้ป่วยวิกฤต นั้งนอนหลับบ้าง พุดกันอย่างเคร่งเครียดวิตกกังวลบ้าง กณาท มองไม่เห็นใครที่รู้จักจึงเข้าไปสอบถามกับพยาบาล ได้รับรู้ว่าแพทย์สั่งห้ามเยี่ยม เขาเห็นเธอนอนนิ่งอยู่ในกระโຈมปลอดภัยในห้องกระจกที่แยกเฉพาะ มีอุปกรณ์ต่างๆ ส่งสัญญาณแข่งกันอยู่ที่หัวเตียง

“คุณนั้รอก่อนซิคะ ประเดี๋ยวกุณหมอก็กมาค่ะ”

พยาบาลสาวสวยบอกเขาเช่นนั้น กณาทจึงเดินออกมายังบริเวณที่พักรักษาผู้ป่วย นั้งลงที่เก้าอี้ตัวหนึ่งในกลุ่มเก้าอี้ซึ่งว่างอยู่ อีกครู่เดียว หญิงชายวัยกลางคนคู่หนึ่งก็เดินมานั้งใกล้ๆ โดยหันหลังให้เขา ตรงเก้าอี้ซึ่งตั้งอยู่เกือบจะชิดกัน ที่แรกชายหนุ่มก็ไม่ได้สนใจ เพียงกางหนังสืออ่านฆ่าเวลาแมได้ยินเสียงที่พุดกันชัดเจน หากแล้วคำพุดบางคำก็สะกิดใจเขา

ผู้หญิงพุดว่า “ไหนเจ้าแมนบอกว่าครั้งนี้จะไม่ให้พลาดใจ นั้มันรอดสองครั้งแล้วนะ ถ้ามีครั้งที่สามละก็ คนต้องสงสัยแน่ๆ”

“แมนขับรถไปดูแล้วดูอีก” เป็นเสียงเบาๆ ของผู้ชายสูงวัย “เห็นบอกว่าตรงนั้นน้ำเชี่ยวแล้วก็ลึกเพราะว่าเป็นช่วงที่คลองตีบแคบเข้ามา ถนนเปลี่ยวแล้วก็ตึกขนาดนั้น คงไม่มีใครช่วยได้แน่ๆ แต่ที่จริงมันก็ตายไปแล้วจริงๆ ไม่รู้ว่าลืมหาขึ้นมาอีกได้ยังไง”

“ก็มันเป็นลูกผีนี้ นังเด็กปีศาจตายยาก”

“หลวงพ่อก่านบอกว่ามันมีเทวดารักษา”

“เทวดารักษาทำไมจะปลอยให้หน้ามันเย็นขนาดนั้น ผีรักษา นะซีไม่ว่า”

“ใครวะช่วยมันขึ้นมา เลือกไม่เข้าเรื่อง”

กณาท รู้สึกตัวชา นั้งนั้ทำอะไรไม่ถูก เสียงพุดของคนทั้งสอง แม้ไม่ดัง แต่เขาก็ได้ยินถนัดชัดเจน

ผู้หญิงพุดต่ออย่างร้อนใจ “เมื่อไหร่แมนกับพราวจะมาสักที จะได้ปรึกษาว่าจะเอายังไงกันต่อ เอามันกลับไปบ้านแล้วปลอยให้ปอดติดเชื้อตายซะจะดีไหม”

“ตำรวจสอบแมนเรื่องอุบัติเหตุอยู่ แต่ก็คงไม่สงสัยอะไรหรอก ประเดี๋ยวมันก็คงจะมากันละ”

มีคนเดินจูงกันมานั้งใกล้ๆ ทั้งคู่จึงหยุดพุด ลูกตามกันไปเกาะประตูห้องพยาบาล กณาทหันมองตาม เห็นฝ่ายชายโครงสร้างร่างกายดูไม่ได้รูปแข็งแรงนัก ท่าที่เอาใจฝ่ายหญิง ซึ่งแม้ว่าจะมีอายุแล้วก็ยังคล่องแคล่วสดสวย

อีกครู่หนึ่ง กณาทก็ลุกขึ้นเดินออกไปจากบริเวณ

เขายังคล้ายได้ยินเสียงเบาที่มีพลังดังอยู่ในความทรงจำ จำมีอบางๆ ก่อนข้างเย็นที่สามารถหยุดเขาไว้ และขณะที่เธอผู้พ้นจากความตายพุดกับเขา ก็คล้ายประกายตาของเธอจะวาววามขึ้น

“ทหารใหญ่... อย่าทิ้งผู้หญิงคนนี้... ..เธอชื่อกาย.....”